

SOPHIE
KINSELLA

Máš to u mňa

Ljndeni

Máš to u mňa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Sophie Kinsella

Máš to u mňa – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Máš to u mňa

SOPHIE KINSELLA

Máš to u mňa

Ljndeni

Venujem svojmu priateľovi
a editorovi Joyovi Terekievovi

JEDEN

Problém je vo mne. Nemôžem veci nechať tak. Otravuje ma to. Keď vidím nejaký problém, chcem ho vyriešiť hneď a zaraz. Nie bez príčiny ma prezývajú Fixie.

Chcem povedať, že to môže byť dobrá vec. Napríklad na svadbe mojej najlepšej priateľky Hannah. Prišla som na hostinu a hneď som si všimla, že na polovici stolov nie sú kvety. Rozbehla som sa to vyriešiť, skôr ako prídu ostatní hostia, a Hannah sa mi vo svojom príhovore poďakovala, že som to vyriešila. Takže to bolo okej.

No na druhej strane som napríklad zmietla smietku z nohy ženy, ktorá sedela vedľa mňa pri bazéne vo wellness. Chcela som iba pomôcť. Lenže ukázalo sa, že to nebola smietka, ale chlp vyrastajúci jej na stehne. A potom som to ešte zaklincovala, keď som vyhlásila: „Myslela som si, že je to smietka.“ Žena očervenela a dve vedľa sediace ženy sa obrátili, aby sa na to pozreli...

Nemala som radšej nič hovoriť. Teraz to už chápem.

V každom prípade som taká a je to moja zvláštnosť. Nemôžem nič nechať len tak. A práve v tejto chvíli ma trápi plechovka koly. Zostala na hornej polici v jednej časti nášho obchodu pred šachovnicou, ktorá je tam na ukážku. Asi ju niekto otvoril alebo ju silno stisol a offkal všetko

navôkol hnedou tekutinou. A potom to neupratal. Kto to len mohol byť?

Ako sa obzerám prižmúrenými očami po obchode, podozrenie padne na Grega, nášho staršieho asistenta. Greg niečo popíja celý deň. Ak práve nie niečo z plechovky, tak potom filtrovanú kávu zo svojho hrnčeka v štýle maskáčov, ako keby bol na vojne a nepracoval v obchode s domácimi potrebami v Actone. Vždy ho má na svojom mieste, občas ho vopchá do rúk zákazníkom a hovorí: „Podržte mi to na chvíľu.“ Kým nevezme tanierik, aby im ho ukázal. Stále mu opakujem, že sa to nehodí.

No teraz nie je čas na výčitky. Ktokoľvek sem strčil tú plechovku (určite to bol Greg), zostali tu nepekné flaky, a o chvíľu má prísť dôležitá návšteva.

Áno, viem, že je to vysoko na poličke. Viem, že to nie je bežné. Väčšina ľudí by hodila plecóm a povedala: *No a čo. Pozrime sa na to z nadhľadu.*

Lenže to mi nikdy nešlo.

Snažím sa nepozerať sa tam, sústrediť sa na zvyšok obchodu, ktorý vyzerá čisto, síce trochu chaoticky, ale to je náš štýl. (Tento rodinný obchod naša rodina vlastní už od roku 1985, ako máme uvedené vo výklade.) Predávame tu všeličo, od nožov a záster až po sviečky, a všetko treba niekam umiestniť.

Zrazu kútikom oka zazriem v kuchynskej časti staršieho muža v nepremokavom plášti. Trasúcou sa rukou sa načahuje k obyčajnému bielemu hrnčeka. Ponáhľam sa k nemu, aby som mu pomohla.

„Počkajte,“ milo sa naňho usmejem, „pomôžem vám. Potrebujete ich viac? Alebo chcete aj niečo iné?“

„Nie, ďakujem,“ odvetí trasľavým hlasom. „Potrebujem iba jeden biely hrnček.“

„Je biela vaša obľúbená farba?“ nástojím, lebo na jednom bielom hrnčeku je čosi dojemné. Neznesiem to.

„Hej.“ Prejde očami po policiach. „Potrebujem aj hnedý hrnček.“

„Možno tento?“ Vyberiem jeden hnedý, ktorý si asi nevšimol, lebo bol zastrčený príliš vzadu. Je trochu veľký a má pekne tvarované uško. Je to pekný domáci hrnček.

Muž zdvihne oči a ja premýšlam. „Vedela som to.“ Ak máte jednotvárný život, aj výber hrnčeka vám pripadá vzrušujúci.

„Je o libru drahší,“ poviem mu. „Teda stojí štyri libry deväťdesiatdeväť. Je to v poriadku?“

Lebo človek nikdy nevie. Nemôže predpokladať. Učil ma to otec.

„Áno, je to v poriadku,“ usmeje sa muž. „V poriadku.“

„Výborne. Poďte tadiaľto.“

Opatrne ho vediem úzkou uličkou, očami sledujem nebezpečné časti. Nie je to sebecké gesto, ako by sa mohlo zdať, ale tento muž môže niečo zvaliť. Ruky sa mu trasú, pohľad má neistý, jeho plášť je obnosený a vlečie ho za sebou... Naozaj by mohol niečo zhodiť. A podlaha plná črepín je to posledné, čo teraz potrebujem. O chvíľu príde Jakeova návšteva.

Široko sa usmejem na starého muža a skrývam tie najtajnejšie myšlienky, hoci už pri mene Jake mi od nervozity zovrie žalúdok. Je to tak vždy. Pomyslím si na brata a zovrie mi žalúdok. Už som si na to trochu zvykla, ale viem, že to nie je normálne. Nevie, aký pocit majú zo svojich súrodencov iní ľudia. Moja najlepšia priateľka Hannah súrodencov nemá a takúto otázku nekladiete hocikomu, no nie? *Aký pocit máte zo svojich súrodencov? Bojíte sa, ste z nich nervózni?* No pri svojom bratovi Jakeovi sa tak cítim. Pri

sestre Nicole necítim strach, ale tlak, akoby ma niečo udrelo. A dosť často.

V každom prípade ani pri jednom z nich nemám dobrý pocit.

Možno preto, že sú odo mňa obaja starší a zvykli si, že ich treba poslúchať. Keď som začala chodiť na druhý stupeň ako jedenástočná, Jake mal šesťnásť a bol hviezdou futbalového tímu. Nicole mala pätnásť a bola krásna ako modelka. Ľudia sa ma zvykli vypytovať: „Naozaj je Jake Farr tvoj brat? Naozaj je Nicole Farrová tvoja sestra?“

Nicole už vtedy bola vzdialená a neurčitá rovnako ako teraz, ale Jake bol už vtedy dominantný. Sústredený, nadšený. Rýchlo sa rozhneval. Dodnes si pamätám, ako sa pohádal s mamou, vyšiel von, kopal na ulici do plechovky a nadával do noci. Sledovala som ho z okna na poschodí a bola som vydesená. Teraz mám dvadsaťsedem rokov, ale to jedenástočné dievča je stále kdesi vo mne.

Okrem toho sú aj iné dôvody, prečo sa pri Jakeovi cítim ako odpad. Skutočné dôvody. Finančné dôvody.

Na to však teraz nebudem myslieť. Namiesto toho sa usmejem na toho starého muža, snažím sa v ňom vyvolať dojem, že mám naňho všetok čas na tomto svete. Tak by to urobil otec.

Pokladnica zazvoní, keď vypadne bloček, a starý muž vytiahne ošúchanú koženú peňaženku na mince.

„Päťdesiat...“ povie a hľadá na mincu. „Je to päťdesiat pencí?“

„Pozriem sa,“ povie presvedčivo pokladníčka Morag. Pracuje u nás už sedem rokov. Najprv bola naša zákazníčka, potom sa prihlásila, keď videla oznam v obchode. Teraz je asistentkou manažéra a stará sa hlavne o predaj pohľadníc – má na to oko. „Nie, to je desať pencí,“ po-

vie milo starému mužovi. „Nemáte tam ešte nejakú inú mincu?“

Očami zablúdím k plechovke a pokvapkanej šachovnici. Nezáleží na tom, vravím si. Teraz nie je čas, aby som to riešila. A návšteva si to nevšímne. Prídu nám ukázať svoje olivové oleje, nie prezerať si obchod. Nevšímaj si to, Fixie.

Nevšímaj si to.

Bože, nemôžem, asi sa zbláznim.

Znova tam hľadím a moje prsty robia to, čo robia vždy, keď chcem beznádejne niečo napraviť, keď sa v nejakej situácii idem zblázniť. Klepkám nimi po niečom a najradšej by som dupala aj nohami. Alebo chodila hore-dolu.

Robím to už od mala. Je to silnejšie ako ja. Viem, že by bolo šialené vziať teraz rebrík a vedro s vodou a umývať tie flaky, keď návšteva môže prísť každú chvíľu. Viem to.

„Greg!“ Keď sa objaví v časti so skleným tovarom, nedokážem už zastaviť príval slov. „Rýchlo choď po rebrík. Musím vyčistiť tie škvrny.“

Greg sa pozrie tam, kam ukazujem, a zatvári sa previniť, keď si všimne plechovku.

„Nebol som to ja,“ zašomre. „Určite som to nebol ja.“ Chvíľu mlčí a potom dodá: „Alebo ak som bol, nevšimol som si to.“

Greg je veľmi oddaný nášmu obchodu a pracuje celé dni, takže mu často odpúšťam.

„Je jedno, kto to bol,“ odvrknem. „Musíme to vyčistiť.“

„Dobre,“ povie Greg, ale pritom zjavne premýšľa. „Hej, ale neprídu každú chvíľu tí ľudia?“

„Áno, preto musíme konať rýchlo. Musíme sa ponáhľať.“

„Dobre,“ prehodí Greg, ale ani sa nepohne. „Dobre, chápem. Kde je Jake?“

Je to veľmi dobrá otázka. Práve Jake sa má stretnúť s tými ľuďmi s olivovým olejom. On zorganizoval toto stretnutie, zoznámil sa s nimi v bare. A zatiaľ tu nie je.

No nič z toho nepoviem nahlas, lebo som oddaná svojej rodine. Oddanosť rodine je v mojom živote jedna z najdôležitejších priorít. Možno aj najdôležitejšia. Niektorí ľudia si myslia, že ich vedie Ježiš, ja si myslím, že je to môj otec. Viedol ma, kým nezomrel, a hovorieval svojím prízvukom z East Endu: „Rodina je na prvom mieste, dcérka. Rodina nás ženie vpred. Rodina je všetko.“

Takže naším náboženstvom je rodina.

„Vždy ťa v tom nechá, myslím Jake,“ zašomre Greg. „Nikdy nevieš, kedy sa objaví a kedy nie. Nedá sa naňho spoľahnúť. Napríklad dnes tu máme málo ľudí, lebo tvoja mama má deň voľna.“

Všetko to je možno pravda, ale v hlave znova počujem otcov hlas: „Na prvom mieste je rodina, dcérka. Chráň ju na verejnosti. Vybavíš si to s nimi neskôr, v súkromí.“

„Jake má svoj pracovný čas,“ pripomeniem Gregovi. „Tak sme sa dohodli.“

Všetci štyria Farrovci pracujeme v obchode – mama, ja, Jake a moja sestra Nicole –, ale iba mama a ja na plný úväzok. Jake sám seba nazýva „konzultantom“. Má ešte svoj vlastný podnik a okrem toho si robí online titul magistra, takže sem nazrie, iba keď môže. A Nicole robí inštruktoriku jogy od pondelka do piatka, takže sem chodievam len cez víkendy. Teda občas.

„Asi je na ceste,“ dodám rázne. „Musíme si s tým zatiaľ poradiť sami. No tak, bež po ten rebrík!“

Greg vlečie rebrík cez obchod a ja sa ponáhľam do miestnosti vzadu, aby som do vedra napustila horúcu vodu. Postavím rebrík, umyjem tie škvrny, vezmem plechov-

ku, zoskočím a všetko bude upratané, skôr ako prídu tí ľudia. Jednoduché.

Oddelenie zamerané na voľný čas v našom obchode je trochu zvláštne, plné pomôcok na prípravu čajov a džemov. No tak ho zariadil otec a my sme to nikdy nezmenili. Otec mal rád stolové hry. Vždy hovorieval, že sú v domácnosti také dôležité ako lyžice. A naozaj, občas k nám prídu zákazníci po kanvicu a odchádzajú s Monopolmi.

Odkedy zomrel, prešlo už deväť rokov, a my sa snažíme držať obchod v chode presne tak, ako ho vytvoril. Stále tu predávame pelendreký všetkých druhov. Stále tu máme malé oddelenie železiarskeho tovaru. A voľnočasové oddelenie je plné hier, lôpt a vodných pištolí.

Otec mal schopnosť predať všetko a každému. Vedel očariť. Nebol však nečestný lichotník, bol geniálny lichotník. Veril každému produktu, ktorý predával. Chcel, aby ľudia boli šťastní. Robil ich šťastnými. Vytvoril v tomto malom zapadnutom kúte západného Londýna komunitu (sám seba nazýval imigrantom, lebo sa narodil vo východnom Londýne) a stále to tak funguje. Aj keď zákazníkov, ktorí otca poznali osobne, je s každým rokom menej.

„Dobre,“ prehodím a ponáhlam sa cez obchod s vedrom v ruke. „Bude to len sekunda.“

Vyleziem po rebríku a začnem drhnúť hnedé škvrnky. Vidím dolu pod sebou Morag, ktorá nejakému zákazníkovi ukazuje škrabku na zemiaky. Najradšej by som sa do toho zapojila, lebo o nožoch viem veľa, absolvovala som školenie. No človek nemôže byť naraz všade...

„Už sú tu,“ oznámi vtom Greg. „Už zaparkovali na parkovisku.“

Jake trval na tom, aby sme tým ľuďom s olivovým olejom rezervovali naše jediné parkovacie miesto. Opýtali sa:

„Máte parkovisko?“ a on nechcel povedať: „Máme len jedno miesto,“ lebo v tom ohľade je snob, takže namiesto toho by vzletne odvetil: „Pravdaže.“ Ako keby sme tu mali všetko.

„Žiaden problém,“ odvetím bez dychu. „Už to mám. V poriadku.“

Hodím handru do vody a rýchlo zostupujem po rebríku. Plechovku od koly mám v jednej ruke. Tak. Hneď som dolu a...

„Opatrne po tom rebríku.“

Počujem pod sebou Gregov hlas, ale on vždy tak hlúpo dodržiava všetky bezpečnostné pravidlá, ktoré číta na internete, že ho vôbec nepočúvam a ponáhlam sa nadol, až kým neskríkne: „Stop!“ Vyzerá naozaj znepokojene.

„Fixie!“ vykrikuje od pokladnice Stacey. Je to naša ďalšia asistentka predaja a neujde vám jej prenikavý nosový hlas. „Dávaj pozor!“

Zakrúti sa mi hlava a chvíľu mi trvá, kým si uvedomím, čo som urobila. Zachytila som sa rukávom o obruč na netball, tá sa zachytila o veľkú nádobu s loptami ská-kalkami. A už je na kraji police... nie je to nič. Zachytím to. Dokelu...

„Panebože!“

Voľnou rukou sa chránim pred sprškou malých loptičiek. Skáču mi na hlavu, plecia, po celom obchode. Dopekla, prečo ich tu máme tak veľa?

Keď sa dostanem naspodok rebríka, zdesene sa okolo seba poobzerám. Je zázrak, že sa nič nerozbilo. No aj tak, podlaha je plná loptičiek.

„Rýchlo!“ kričím na Grega a Stacey. „Tímová práca. Rýchlo ich pozbierajte, ja idem v ústrety návšteve.“

Ponáhlam sa k dverám a Greg so Stacey nestrácajú čas, ale nevyzerajú ako tím, skôr naopak. Narážajú do seba

a nadávajú. Greg si strká loptičky dopredu za tričko a do vreciek na nohaviciach a ja zakričím: „Dávaj ich naspäť do tej nádoby!“

„Ja som si tie škvrny od koly vôbec nevšimla,“ zašomre Stacey, keď okolo nej prechádzam. „Mala si to nechať tak.“ Mykne plecami.

No a čo? najradšej by som jej odsekla, ale neurobím to. Stacey je dobrá predavačka a som rada, že je tu. Len si musím poradiť s tým, čo mama skrátene nazýva SNCH (Staceyine nevhodné chvíle).

To však nie je skutočný dôvod, že nepoviem nahlas, že má pravdu. Mala som to nechať tak, ale nemôžem si pomôcť, vždy chcem všetko napraviť. Som už raz taká.

DVA

Tá návšteva vyzerá naozaj nóbl. Veď aj sú. Môj brat Jake sa rád stretáva s nóbl ľuďmi. Vždy bol ambiciózny, odkedy bol malý. Najprv chcel byť ambiciózny len vo futbalovom tíme. Potom, keď bol v puberte, začal sa stretávať s bohatšími kamarátmi – a zrazu nebol spokojný s naším domom, dovolenkami a dokonca – čo je hrozné – ani s otcovým prízvukom. (Došlo medzi nimi k jednej veľkej hádke a mama bola veľmi sklamaná. Stále si pamätám, ako na seba dolu kričali a ja som to počula až nahor.)

Jake pracoval ako agent s nehnuteľnosťami vo Fulhame, no asi pred tromi rokmi rozbehol vlastný biznis, a odvtedy chce byť nóbl ešte viac. Jake je rád tam, kde majú muži drahé topánky, módnny strih vlasov a uhladene sa rozprávajú. Odmieťa fakt, že sa nenarodil v Chelsea, že nie je jedným z tých vyvolených, ktorí sa poznajú so smotánkou a ročne chodia šesťkrát na dovolenku. No môže s nimi aspoň tráviť čas v krčmách na King's Road. Najviac sa kamaráti s mužom menom Rupert.

Dvaja muži práve vystupujú z Range Roveru a je jasné, že patria k spomínanej smotánke. Majú na sebe polo tričká a obuté kožené topánky s gumovou podrážkou, sú opálení. Pravdupovediac, takíto ľudia ma dosť iritujú. No poviem si: Hlavu hore, Fixie, choď ich privítať. Jeden

už nazerá do obchodu a kriticky sa mračí, až sa naježím. Dobre, nemáme práve najkrajší výklad, budova je zo sedemdesiatych rokov minulého storočia, ale sklo sa leskne a predmety vo výklade vyzerajú nádherne. Náš obchod je na hlavnej ulici a dobre túto pozíciu využívame. Vpredu máme niekoľko výstavných pultov a tri uličky a všetko to funguje výborne.

„Dobrý deň,“ pozdraví ma ten vyšší. „Clive Beresford. Vy ste Felicity?“

Veľa ľudí, keď počujú Fixie, si myslí, že sa volám Felicity. Už som si na to zvykla.

„Fixie,“ usmejem sa a podám mu ruku. „Vitajte u Farrovcov.“

„Simon,“ predstaví sa druhý, keď vystúpi z Range Roveru. „Našli sme to. Máte tu pekné miestečko.“

„Áno, mali sme šťastie,“ prikývnm.

„Ale nie je to celkom Notting Hill, čo?“

„Notting Hill?“ zopakujem nechápavo.

„Jake hovoril, že má rodinný podnik v Notting Hille.“

Stisnem pery. To je celý Jake. Pravdaže povedal, že máme obchod v Notting Hille, a možno aj dodal, že Hugh Grant je naším pravidelným zákazníkom.

„Nie, v Actone,“ odvetím zdvorilo.

„Ale čoskoro plánujete expandovať aj do Notting Hillu, nie?“ nástojí Clive, zatiaľ čo mierime dnu. „To nám povedal váš brat.“

Expandovať do Notting Hillu? To je hlúposť. Viem, že Jake chcel na týchto ľudí urobiť v bare dojem. No v hlave počujem otcov hlas: „Rodina je na prvom mieste, Fixie.“

„Možno,“ prehodím neisto. „Ktovie?“ VEDIEM ich do obchodu a rozpažím ruky medzi všetkými tými hrncami, plastovými nádobami a obrusmi. „Tak, sme tu.“

Nastane krátke ticho. Cítim, že toto si celkom nepredstavovali. Simon zazerá na krčahy značky Kilner. Clive urobí niekoľko krokov dopredu a zvedavo pozerá na hru Monopoly. O chvíľu mu na hlavu dopadne červená skákalka.

„Au.“ Zdvihne zrak. „Čo to...“

„Prepáčte,“ ozvem sa rýchlo. „Neviem, ako sa to stalo.“ Dokelu, určite sa niekde jedna zatúlala.

„Takže chcete tu mať aj kútik s delikatesami?“ Simon sa tvári prekvapene. „Predávate vôbec nejaké potraviny?“

Znova sa naježím. Neviem, čo mu narozprával Jake, ale nejdem to teraz riešiť.

„Pravdaže,“ prikývnm. „Oleje, octy, koreniny, také veci. Prosím, odložte si tú škatuľu.“

„Dobre.“ Položí ju na policu, ktorú sme predtým vypratali. (Normálne by sme šli dozadu, ale stále je tam veľa voňavých sviečok, ktoré musíme vybaľiť.) „Nuž, vysvetlím vám našu stránku. My sa zaoberáme predajom olivových olejov, dosť zvláštnych olivových olejov,“ povie namyslene. „Môžete ochutnať.“

Ako hovorí, obaja vybaľujú zo škatule veľké fľaše olivového oleja v drevených obaloch. Simon rýchlo vytiahne aj nejaké tanieriky a Clive vopred nakrájané kocky chleba.

Hovorí o nejakom olivovom háji v Taliansku, ale ja nepočúvam. Zdesene civiem na Grega. Práve sa vrátil zozadu a vrecká má plné skákaliek. Aj medzi nohami má obrovskú hrču – vyzerá to čudne. *Prečo sa ich nezbavil?*

Zúrivo naňho prevrátim oči, akoby som mu chcela povedať: *Prečo máš stále tie loptičky vo vreckách?* Greg hneď cúvne a aj on prevráti oči, akoby chcel odvetiť: *Mám na to dôvod, ver mi.*

Neverím mu ani trochu. Greg to robí s dobrým úmyslom, o tom nepochybujem, ale jeho logika je zvláštna

a znervózňuje ma. Je ako počítač, ktorý pracuje dokonale, ale potom sa rozhodne presmerovať celú vašu e-mailovú schránku do Venezuley.

„Ochutnáte?“

Zrazu si uvedomím, že Clive má na mysli kocky chleba pokvapkané olivovým olejom.

Ochutnám a pomyslím si: Typický Jake, naplánoval to tak, aby mama nebola v obchode. Čo si myslí, že toto urobí za jej chrbtom? Že si to mama nevšimne? Mama si všimne všetko. Čo sa predalo, čo sa vrátilo, každý e-mail. *Naozaj všetko.*

Zrazu si všimnem, ako tí dvaja muži potajomky hľadajú na Gregov rozkrok. Nie, nič im nevyčítam, je to nepríjemný pohľad.

„Prepáčte Gregovi, že vyzerá tak čudne,“ nasilu sa zasmejem. „Normálne tak nevyzerá, ide len o to...“

„Hormonálny rozvrat,“ preruší ma Greg netrpezlivo a ja sa takmer zadusím kúskom chleba. Prečo povedal... *hormonálny rozvrat?* „Je to nepríjemné,“ dodá dôležito.

Som zvyknutá na jeho táraniny, ktorými si vynucuje pozornosť, ale niekedy aj ja pri ňom strácam reč.

„Zaujímavý príbeh,“ pokračuje Greg, povzbudený tým, že zaujal pozornosť. „Môj brat sa napríklad narodil len s polovicou pankreasu. A moja mama má zdvojenú obličku...“

„To stačilo, Greg!“ preruším ho zúfalo. „Ďakujeme.“

Dvaja muži sa zatvária ešte zaujatejšie a Greg na mňa spokojne fľochne. Viem, čo to znamená: Zachránil som situáciu, no nie?

Už asi stý raz premýšľam o tom, či by sme Grega nemali poslať na nejaký kurz, aby takýto nebol.

„V každom prípade,“ ozvem sa, „ten olivový olej je výborný.“ Nielenže som zdvorilá, je to aj pravda. Je hustý,

voňavý a chutný. Najmä ten tmavozelený s korením. „Za koľko ich predávajú?“

„Ceny sú tu,“ povie Simon a podá mi vytlačený dokument. Keď zbadám čísla, takmer odpadnem. Zvyčajne takéto situácie zvládam, ale teraz zo seba vytisnem: „Deväťdesiatpäť libier?“

„Je to dosť, ale sú to luxusné oleje,“ pokojne povie Clive. „Ako sme vysvetlili, ide o špeciálny olivový háj a proces výroby je unikátny...“

„Ale nikto nedá deväťdesiatpäť babiek za fľašu oleja!“ Je mi takmer do smiechu. „Určite nie v tomto obchode, prepáčte.“

„Ale keď otvoríte pobočku v Notting Hille?“ zatiahne Simon. „To bude iný obchod. Mohol by sa nazývať Rodinné delikatesy v Notting Hille. Mimochodom, je to super názov.“

Snažím sa skryť šok. Čože? Náš obchod sa predsa volá Farrovci. Pomenovali sme ho podľa otca, ktorý sa volal Michael Farr a nikdy sa nebude volať inak.

„A toto je olivový olej, ktorý predávame my,“ ozve sa Greg a postaví na stôl fľašu. Všetkých nás to prekvapí. „Stojí päť deväťdesiatdeväť.“ Upríe na dvoch namyselných mužov sivé oči. „Mimochodom.“

„Dobre,“ prehodí po chvíli Simon. „Dobre, to je však iný produkt. Nechcem byť nezdvorilý, ale ak ochutnáte, všimnete si, že ten lacnejší olej je menej kvalitný. Môžem?“

Všimla som si, ako skúsene zatiahol Grega do rozhovoru. Teraz polieva kocky chleba naším olejom za 5,99. Keď ochutnám, je mi jasné, čo má na mysli. Náš olej je oveľa redší.

Musíte poznať svojho zákazníka. Musíte poznať jeho limity. Už chcem Simonovi povedať, že naši zákazníci sú

praktickí, pragmatickí a niet šance, že by minuli deväťdesiatpäť babiek za fľašu oleja, keď sa zrazu otvoria dvere a dovnútra vojde Jake.

Je imponantný ako vždy. Má hranatú čelusť po otcovi aj oči mu tak žiaria a dnes je naozaj vyparádený. Elegantne. Má modré sako, kravatu a drahé lesklé topánky. Dokonca aj manžetové gombíky.

Pri pohľade naňho ma zaplavia známe pocity, ako keď čierne krkavce mávajú svojimi krídlami, že mu nesiaham ani po päty. Pocit viny. Votrelca. Ničoty.

Nie je to nič nové. Môj starší brat vo mne vždy vyvoláva tie pocity, prečo by aj nie? Ak na prvom mieste vždy verím vo svoju rodinu, je to normálne. Ja som vždy fér a úprimná, nech to hoci aj bolí.

A bolestná pravda je taká, že Jake dosiahol úspech a ja som zlyhala. On začal bez penny, z ničoho, otvoril svoj podnik zameraný na export a import. Zarobil však peniaze na nohavičkách bez švov, ktoré predával v nejakom diskonte. Teraz má krásne fáro a vizitku s titulom magistra. (Takmer.)

Ja som si vzala pôžičku od mamy (z nášho dedičstva, ako to vždy nazýva Jake), snažila som sa založiť cateringový biznis, ale zlyhala som. A stále som tie peniaze nevrátila.

Niežeby som bola čiernou ovcou rodiny. To by bolo atraktívne a zaujímavé. Lenže som len hlúpa ovca, ktorá má stále pod posteľou zásobu tmavozelených záster s vyšitým logom: *Farrovcí sú fakt dobrí*. (Všetko ostatné som predala, ale tých záster som sa nezbavila.) A keď som v Jakeovej blízkosti, cítim sa hlúpo. Naozaj hlúpo, lebo ledva otvorím ústa, a keď ich konečne otvorím, začnem sa zajakávať.

Mám predstavy, mám svoje nápady. Naozaj. Keď som v obchode sama alebo s mamou, dokážem ľuďom povedať,

čo si myslím. Viem sa normálne správať. No pri Jakeovi, a dokonca niekedy aj pri Nicole dvakrát premýšľam, kým niečo poviem. Vo vzduchu totiž visí nevyslovená správa: *Nuž, ktovie? Tvoj biznis predsa zlyhal.*

Len pri mame mám pocit, že na mne ešte záleží a na ostatnom až tak nie. Keby nebolo jej, neviem, ako by som si poradila.

„Vitajte!“ pozdraví Jake svojich hostí. „Už ste tu? *Ciao!*“

Ciao. Teda takto sa s nimi zhovára. Vyrastali sme v tej istej rodine, ale ja nepoznám človeka, ktorý sa zdraví *ciao*.

„Jake!“ Clive ho potľapká po chrbte. „Môj človek.“

„Toto má byť Notting Hill?“ pripojí sa Simon a podá Jakeovi ruku. „Dokelu, veď je to Acton!“

„Je to len začiatok našej ríše,“ povie Jake a široko sa usmeje. Potom úkosom pozrie na mňa a ja v jeho pohľade čítam: „Dúfam, že si ma zatiaľ niečím nezhodila.“

Pozriem naňho a očami mu chcem naznačiť: Rodinné delikatesy v Notting Hille? To myslíš vážne? No viem, že si to nevšímne.

Jake si ma často nevšima, keď je s takýmito priateľmi. Asi sa bojí, že poviem niečo nevhodné. Nikdy by som to neurobila, veď rodina je na prvom mieste, ale viem vycítiť, keď Jake niečo zatajuje alebo prekrúca. Napríklad, že chodil do chlapčenského gymnázia, ale v skutočnosti to bola obyčajná škola. Alebo keď hovorí o našom malom miestečku na vidieku. Netuším, čo tým myslí a kde to je – možno tá malá búdka na konci maminej záhrady?

„Takže tu sú tí známi olejári!“ nadchýna sa Jake. „*Fantastico!*“

„Musíš sa prísť pozrieť na ten háj, Jake,“ odvetí Simon nadšene. „Je to tam úžasné.“

„Rád,“ precedí Jake. „Tú časť sveta mám rád.“

Nespomínam si, že by brat bol niekedy v živote v Taliasku, hoci to určite nepoviem nahlas.

„Vieš, že jedna fľaša toho oleja stojí deväťdesiatpäť bábiek?“ opýtam sa ho. „Naši zákazníci si ho asi nebudú môcť dovoliť, čo?“

Vidím, ako Jake podráždene prižmúril oči, a viem prečo. Nehce, aby som mu pripomínala našich praktických zákazníkov uvažujúcich o cenách. Chce neexistujúcich milionárov.

„Ale taký je už trh.“ Clive ťapne po fľaši. „Chuť je fenomenálna, som si istý, že s tým súhlasí aj Fixie, nie?“

„Je super,“ prehodím. „Ten olej je naozaj chutný. Len... neviem, či to ocenia aj naši zákazníci.“

Pravdaže sa mi trasie hlas. A vypytujem sa, namiesto toho, aby som tvorila oznamovacie vety. Tak na mňa vplýva Jakeova prítomnosť. A nenávidím sa za to, lebo zniem neisto.

„Naučia sa to oceniť,“ preruší ma Jake. „Usporiadame večery spojené s ochutnávkou, niečo v tom zmysle...“ Pozrie na Cliva so Simonom. „Určite sa dohodneme, chlapci, ide len o to, koľko vezmeme.“

Pochytí ma panika. Nemôžeme hneď teraz uzavrieť objednávku, najmä v mamej neprítomnosti.

„Jake, možno by sme sa o tom mali najskôr porozprávať?“ zatiahnem.

„Nie je o čom,“ odsekne a jeho oči mi jasne hovoria: Mlč.

Bože, hoci ma do tváre bijú krkavce svojimi krídlami, musím vydržať. Kvôli mame.

„Len som...“ Hlas sa mi znova zachveje a odkašlem si. „Naši zákazníci sem chodia po rozumný tovar za rozumnú cenu. Nebudú si kupovať luxusné veci.“

„Nuž, možno ich to treba naučiť,“ odfrkne Jake. „Vzdeľáme ich. Naučíme ich chuťové poháriky vnímať jemnejšie chute.“ Vezme kocku chleba, poleje ju lacným olejom za 5,99 a vloží si ju do úst, skôr ako niekto stihne niečo povedať. „Je to úžasné,“ povie s plnými ústami a prežúva. „Je to celkom iný level. Oriešková chuť, bohatá... cítite tú kvalitu... Chlapi, gratulujem, naozaj ste na mňa urobili dojem.“

Vystrie ruku, ale ani Simon, ani Clive ju neprijmú. Sú príliš ohromení, aby sa vôbec pohli.

„Takže, ktorý to je?“ opýta sa Jake a konečne prehltnie. „Ktorý je ten najdrahší?“

Nastane ticho. Už to viac nevydržím. Sťahujú sa mi všetky vlákna v tele.

Musím však obdivovať, aké majú dokonalé spôsoby. Clive ani nehne brvou, namiesto toho sa podujme zachrániť situáciu.

„Nie som si celkom istý, ktorý to bol,“ povie Simonovi a pokrčí čelo.

„Ani ja.“ Simon si tiež vezme kocku chleba. „Myslím, že sa nám to tu trochu pomiešalo, takže...“

„Asi je to naša chyba, že sme priniesli tak veľa druhov.“

„Určite,“ súhlasí Simon. „Začínam mať pocit, že všetky chutia rovnako.“

Sú k Jakeovi takí milí a on je hrozný. Najradšej by som im povedala: *Ďakujem, vy nóbl ľudia. Ďakujem, že ste takí milí k môjmu bratovi, hoci on sa nevie správať.*

No jasné, že to nepoviem nahlas. Simon a Clive sa pozrú jeden na druhého a takticky sa zhodnú, že to radšej zabalia. Všetci sa usmievame a rozprávame, kým si balia fľaše, a dohadujeme sa, že zostaneme v kontakte.

Keď sa pohnú spreď obchodu, Jake aj ja sa obaja nadýchame, aby sme prehovorili, ale on to stihne prvý.

„Výborne, Fixie,“ zašomre znechutene. „Vylakala si ich. Super.“

„Pozri, Jake, je mi to ľúto,“ začnem, ale hneď sa v duchu preklínam za ospravedlnenia. Prečo to vždy robím? „Myslím si len...“

„Viem, čo si myslíš,“ preruší ma. „Ale ja som tu na to, aby som strategicky premýšľal o budúcnosti nášho obchodu. Aby bol väčší. Lepší. Aby viac profitoval.“

„Áno, ale deväťdesiatpäť libier za fľašu olivového oleja je fakt veľa,“ nedám sa. „Nemôžeš to myslieť vážne.“

„Prečo nie?“ odvrkne. „V Harrods ho predávajú za takú cenu.“

Neviem, čo mám na to povedať. V Harrods?

Uvedomujem si, že Greg na nás civie, dokonca sa trochu uškŕňa. Otec by nás zabil, keby videl, ako sa dohadujeme rovno v obchode pred zamestnancom.

„Jake?“

Obrátim sa a zbadám Leilu, Jakeovu priateľku, ktorá vojde do obchodu v dlhých žltých šatách a s okuliarmi vo vlasoch. Leila mi vždy pripomína Bambi. Má dlhé tenké nohy a nosí sandále na plnom podpätku, ktorými vždy klopká ako kopytami. Pozerá na svet spod dlhých mihalníc, ako keby si nebola istá, či sa ju niekto nechystá zastreliť. Je veľmi milá a určite sa pred ňou nemôžem s Jakeom hádať.

No nielen preto, že je milá, ale rodina je na prvom mieste. A Leila zatiaľ nie je rodina. Ešte nie. Chodí s Jakeom už tri roky – zoznámili sa v klube – a nikdy som ich nevidela hádať sa. Leila nie je typ, čo by sa hádal, hoci sa na Jakea určite niekedy hnevá. Nikdy to však nepovie nahlas. Naopak, občas sa mi prihovorí: „Jake je naozaj milý, však?“ Takmer sa prekopcncnem. Jake, a milý?

„Ahoj, Leila,“ pozdravím ju a pobozkám. Je chudá ako dieťa, čudujem sa, že unesie všetky tie nákupné tašky. „Bola si nakupovať?“

„Starám sa o ňu ako o milosťpani,“ ozve sa sladko Jake. „Máme darček aj pre mamu.“

Jake vždy nazýva Leilu milosťpani, hoci nie sú ani zasnúbení. Niekedy premýšľam, či jej to neprekáža, ale jej asi nikdy nič neprekáža. Raz Jake prišiel do obchodu na rodinné stretnutie a až po hodine sme pochopili, že nechal Leilu sedieť v aute. Nehnevala sa, sedela, skrolovala v mobile, čosi si hmkala. Keď mama vykrikla: „Jake, ako si ju tam mohol nechať?“, iba pokrčil plecami a povedal: „Sama s tým súhlasila.“

Teraz Leila drží v ruke nákupnú taštičku s logom Christian Dior a ja na ňu utrápene pozriem. Nemôžem si dovoliť kúpiť mame parfum tejto značky. Zatiaľ. Má rada svoju značku Sanctuary, ktorú jej kupujem. Už len myšlienka na mamu ma však upokojí. Nemusím sa o to starať – mama to vyrieši, pravdaže. Pokojne to Jakeovi vyhovorí ako vždy. Nedovolí mu nakúpiť ten hlúpy drahý olej.

Mama vedie podnik, domácnosť, všetko. Je naša šéfka. Naša kotva. Keď otec z ničoho nič zomrel na srdcový infarkt, akoby v nej čosi vybuchlo. Akoby nás obklopila všetka negatívna energia vychádzajúca z jej žiaľu a premenila sa na odhodlanie nedať zničiť biznis, rodinu, nič. Ona nám všetkým posledných deväť rokov dodáva silu, naučila sa zumbu a nikto nerobí také lístkové cesto ako ona. Je úžasná. Hovorí, že sa o všetkom radí s otcom, že sa s ním rozpráva každú noc. Znie to divne, ale ja jej verím.

Normálne je v obchode od svitu do mrku. Dnes tu nie je len preto, že má večer narodeninovú oslavu a chcela cez deň variť. Áno, niektoré ženy v jej veku – v akomkoľvek

veku – dovoľia, aby ich hosťom na narodeniny navaril niekto iný. No mama nie. Vždy druhého augusta, odkedy si pamätám, urobí párky v rožku, waldorfský šalát a jablkový koláč. My Farrovci si veľmi zakladáme na tradíciách.

„Mimochodom, vyriešil som tú platbu za opravu tvojho auta,“ prihovori sa Jake Leile. „Zavolať som tomu chlapovi a povedal som mu: Zametáte s mojou priateľkou. Neskúšajte to. A cúvol.“

„Jake!“ vykrikuje Leila. „Ty si môj hrdina!“

„A myslím, že by si si zaslúžila novší model,“ dodá Jake. „Cez víkend sa na to pozrieme.“

„Jake!“ Leile sa zalesknú oči a pozrie sa na mňa. „No nie je milý?“

„Hm... je,“ usmejem sa na ňu. „Absolútne.“

V tej chvíli Morag a jej zákazníčka, žena v strednom veku, podídu k pokladnici. Jake sa hneď prepne do módu obsluhy zákazníkov, žiari a pýta sa jej: „Našli ste všetko, čo ste potrebovali? Aha, škrabka na zemiaky. Teraz vám musím položiť jednu chúlостivú otázku: Máte viac ako osemnásť?“

Žena sa chichoce a červená, dokonca aj ja sa uškrniem. Jake vie byť šarmantný, keď chce. Niekoľkokrát sa s ňou rozlúči a je samý úsmev, až kým sa nezatvorí dvere. Potom vytiahne z vrečka kľúče od auta a začne si nimi krútiť okolo prsta. Robí to odvtedy, odkedy mal prvé auto.

Viem, čo mu chcem povedať. Akoby som tie slová už pred sebou videla vo veľkej bubline. Presné, rozvášnené a týkajú sa nášho obchodu. Toho, čo robíme. Otca. No ako si tie slová neviem vydolovať z hlavy.

Jake sa tvári vzdialene a viem, že sa radšej nemám ozývať. Aj Leila už vie, čo má robiť, čaká a vystrašene dvíha obočie.

Leila je pekná. Pekná, jemná a nikdy nikoho neodsudzuje. Najväčšie v živote berie manikúru, lebo je to jej biznis a jej vášeň. No ani nemrkne na moje zanedbané nechty, nepozera na ne pohrdlivo. Berie každého takého, aký je, vrátane Jakea.

Napokon Jake prestane krútiť kľúčmi a spamätá sa. Netuším, na čo práve myslel. Vyrastala som s ním, ale aj tak mu niekedy nerozumiem.

„Musíme ísť domov,“ ozvem sa napokon. „Pomôcť mame.“

Dobre viem, čo to preňho znamená. Doma si vyberie z chladničky pivo a zapne si športový kanál, ale čo už.

„Tak sa uvidíme tam,“ dodám.

Náš dom je pešo iba desať minút od obchodu, no niekedy sa to zdá poriadne ďaleko. Premýšľam o prestieraní na stoly, ktoré je už staré, keď sa ozve Leila: „Čo si dáš na seba, Fixie?“ Povie to vzrušene, akoby nás čakalo nejaké divadelné predstavenie.

„Neviem,“ odvetím prekvapene. „Asi nejaké šaty. Nič zvláštne.“

Je to oslava maminých narodenín. Budú tam jej priatelia a susedia aj strýko Ned. Chcem vyzerieť pekne, ale nie priam ako na bál.

„Aha,“ zatiahne neisto Leila. „Takže si nedáš...“

„Čo?“

„Len som myslela...“

Odmlčí sa, ako keby som mala vedieť, o čom hovorí.

„Čo?“ nalieham a Leila sa obráti k Jakeovi.

„Jake, vari si jej to nepovedal?“ ozve sa naoko karhavo.

„Aha, hej,“ Jake prevráti oči a pozrie na mňa. „Ryan sa vrátil.“

Čože?

Zmeraviem a civiem naňho. Nemôžem prehovoriť, lebo sa mi stiahli pľúca, a mozog vníma len slovo vrátil ako neúnavný počítačový program. Vrátil. Ako vrátil? Do Británie? Domov? Ku mne?

Ku mne určite nie, to určite...

„Vrátil sa do Británie,“ vysvetlí Leila a oči jej súcítne zasvietia. „Nevyšlo mu to s tou Američankou. Príde na tú oslavu. A pýtal sa na teba.“

TRI

Neviem, koľkokrát sa dá zlomiť srdce, ale moje sa láma-
lo znova a znova a zakaždým mi ho zlomil Ryan Chalker.

Niežeby o tom vedel. Dobre viem skrývať svoje city.
(Aspoň si to myslím.) No pravda je taká, že som do Ryana
zaľúbená od svojich desiatich rokov. On mal vtedy pätnásť
a zoznámila som sa s ním v Burger Kingu, kde bol v sku-
pinke chlapcov spolu s Jakeom. Úplne ma očaril. Akoby
aj nie, s tými svetlými vlasmi, s tým profilom, s tým vyža-
rovaním?

Keď som začala chodiť na druhý stupeň, Ryan a Jake
boli najlepší kamaráti a Ryan chodil každý víkend k nám
domov. Žartoval a flirtoval s mamou. Na rozdiel od iných
chlapcov v jeho veku mal dokonalú pleť. Vedel si urobiť
zaujímavý účes. Aj v školskej uniforme vyzeral sexi a bol
veľmi príťažlivý.

Mal aj peniaze. Všetci si o tom šepkali. Nejaký príbuz-
ný mu vraj zanechal celý majetok. Vždy usporadúval ve-
čierky a na sedemnásť narodeniny dostal auto. Kabriolet.
Teraz mám dvadsaťsedem rokov a som si istá, že nikdy
nebudem mať kabriolet. Ryan a Jake sa na ňom vyváža-
li po Londýne s hučiacou hudbou ako nejaké rockové
hviezdy. Ryan bol vlastne ten, kto Jakea do toho všetkého
dostal. Chodievali do klubov, o ktorých ste čítali v bulvári,

a nasledujúci deň sa o tom zhovárali. Keď som bola staršia, mama mi občas dovolila ísť s Jakeom a Ryanom, a vtedy som sa cítila, ako keby som vyhrala v lotérii. Toľko sa okolo nich hovorilo, a zrazu som súčasťou toho bola aj ja.

Ryan bol celkom milý. Vždy si spomínam na jeden večer, keď sme šli do kina. Práve som sa rozišla s chalanom menom Jason. Šla za nami skupinka jeho kamošov, začali sa mi posmievať, ale Ryan sa k nim obrátil a uzemnil ich. Žiaci v škole sa o tom nasledujúci deň dozvedeli a smiali sa, že Ryan je do mňa.

Pravdaže som sa smiala aj ja, brala som to ako vtip. No vnútri som bola uchvátená. Mala som pocit, akoby nás niečo spájalo. Hádám skončíme ako pár? Má to tak byť?

V priebehu rokov nastalo veľa momentov, keď som si myslela, že mám šancu. Napríklad keď sme sa stretli v Pizza Express a on ma letmo pobožkal na pozdrav. Alebo keď ma chytil za stehno. Alebo keď sa opýtal, či som práve sama. Po otcovom pohrebe sedel vedľa mňa na kare a dovolil mi donekonečna rozprávať o otcovi. Keď som oslavovala dvadsaťjeden rokov, zaspieval mi karaoke verziu *Don't Want To Miss A Thing*. Hľadel rovno na mňa a mne trepotalo srdce ako šialené. Myslela som si: Áno, to je ono. No v ten večer odišiel s dievčaťom menom Tamara. Roky som sledovala, ako sa stretáva s inými dievčatami v Londýne, a potajomky som plakala.

Potom sa pred piatimi rokmi presťahoval do LA a stal sa z neho filmový producent. Nemohol si vybrať vzdialenejšie povolanie. Stále mám jeho vizitku, ktorú mi dal pred odchodom, s neurčitým logom a adresou na Wilshire Boulevard.

Bolo by ľahšie zabudnúť naňho, keby navždy zmizol, ale nestalo sa to. Občas priletel naspäť do Londýn a vždy

prišiel za Jakeom. Všade šíril rozruch. Svetlé vlasy mal ešte viac vyblednuté od slnka. Rozprával nekonečné príbehy o rôznych celebritách. Občas prehodil Tom, a ja som si pomyslela: Aký Tom? Koho tým myslíš? A potom som si uvedomila, že má na mysli Toma Cruisa, a srdce mi poskočilo. Bože, poznám niekoho, kto pozná Toma Cruisa!

Zatiaľ som randila s inými chlapcami, no Ryan mi stále zostával v srdci. Minulý rok, presne šesťnásť rokov po tom, čo som ho spoznala, prišiel na Jakeove narodeniny. Veľa pil a bol nešťastný – nikdy som sa nedozvedela celý príbeh, ale vraj šlo o problémy v štúdiu.

Som dobrá poslucháčka, takže som ho nechala vyrozprávať sa, občas som súciteľne prikývla. Keď skončil, pozrel sa na mňa. Naozaj sa na mňa pozrel. Ako keby si až vtedy uvedomil, že som dospelá žena. „Vieš, vždy som ťa obdivoval, Fixie,“ povedal. „Si úžasná. Taká osviežujúca.“ Potom dodal: „Prečo sme sa nikdy nedali dokopy?“

Srdce mi búchalo, ale snažila som sa zachovať pokoj. Len som sa naňho pozerala a po chvíli som odvetila: „Neviem.“

Milo sa na mňa usmial. „Ani ja.“

Bože, bolo to krásne. Asi o tridsať minút sme odišli. Odviezol ma do svojho bytu a strávili sme spolu celú noc, o akej týnedžerka môže iba snívať. V hlave mi kričal hlas: „Už sa to deje! Som s Ryanom! Je to tu!“ Celých desať dní som bola ako v tranze.

No potom sa vrátil do LA.

Pravdaže sa vrátil do LA. Čo iné som čakala, že ma požiada o ruku?

(Na to neodpoviem, ani sama sebe v duchu. Lebo by som mohla skĺznuť k patetickosti, že z nás budú milenci, ktorí zostanú spolu celý život a nikdy sa nerozídu.)

Keď v to ponuré aprílové ráno odišiel zo svojho bytu, pobožkal ma, ako keby čosi ľutoval. Povedal: „Bola si ku mne taká dobrá, Fixie.“ Ako keby som bola len letmá epizóda.

Zľahka som prehodila: „Dúfam, že sa znova uvidíme.“ Čo nebola vôbec pravda. Čakala som, že na to povie: „Zrazu som si uvedomil pravdu. Fixie, zlatko, nemôžem bez teba žiť a chcem, aby si hneď teraz nasadla so mnou do lietadla.“

No nič také sa neudialo.

Potom som sa od Jakea dozvedela, že si Ryan v LA našiel nové dievča menom Ariana. Stále sa vraj hádali, ale bolo to vážne. Pozrela som si ich niekoľkokrát na facebooku. (Dobre, sledovala som ich stále.) Občas som mu priateľsky napísala, potom som to zmazala. Stále som sa pretvarovala, že je všetko v poriadku. Pred mamou, Jakeom, pred všetkými. Čo iné som mala na výber?

No bola to lož. Nikdy som sa nespamätala z toho, že som ho stratila. A v duchu som stále dúfala.

A teraz sa vrátil. Tie slová mi zneli v hlave ako bubny – vrátil sa, vrátil sa! Stála som v obchode Anna's ako pubertiačka a skúšala som si rôzne sponky do vlasov. Ako keby od nich záviselo, či sa do mňa Ryan zalúbi.

Nemohla som ísť rovno z obchodu domov. Čo ak tam už je, sedí na pohovke a čaká na mňa s tým svojím neodolateľným úsmevom? Potrebovala som čas. Potrebovala som sa pripraviť. Takže som o piatej povedala Gregovi, aby zatvoril, a sama som zamierila na High Street. Mám v nákupnom košíku nový rúž a teraz uvažujem, či si nemám kúpiť aj silný lak na vlasy za 3,99. Možno by som si do nich mala dať kvet.

Alebo lesklú čelenku?

Viem, že všetko len odsúvam. Neviem si predstaviť, že Ryana znova uvidím, takže namiesto toho riešim nedôležité detaily, ktoré si nikto ani nevšimne. Taký je už môj život.

Napokon si vyberiem dve sponky do vlasov s korálikmi, diamantovú členku a dlhé zlaté náušnice pre šťastie. Zaplatím a mierim na ulicu. Mama už isto prestiera na stôl. Rozkladá papierové poháre. Balí príbor do obrúskov. No aj tak ešte potrebujem viac času. Musím si vyčistiť hlavu.

Impulzívne vojdem do kaviarne Allegro, je to naša obľúbená rodinná kaviareň. Kúpim mame zrnkovú kávu do kávovaru – vždy nám dôjde a v tejto kaviarni majú najlepšiu –, potom si objednám mäťový čaj a idem si sadnúť k oknu. Premýšľam, ako mám Ryana privítať. Ako nadviazať rozhovor. Nie nejako roztúžene, ale musím skôr prejaviť sebavedomie a byť trochu zvodná.

Vzdychnem, vyberiem z nákupnej tašky dve sponky a podržím si ich pri vlasoch. Zažmurím na seba do zrkadla. Nevyzerám zvodne. Snažím sa pridržať si pri ušiach náušnice a hľadím na seba. Bože, je to hrozné. Asi ich vrátim.

Zrazu si oproti sebe všimnem chlapa, ktorý ma pobaveno sleduje ponad notebook. Začervenám sa. Čo to stvárať? Normálne by som si neskúšala sponky v kaviarni. Asi som už stratila zdravý rozum.

Strčím všetko naspäť do tašky, keď na stôl dopadne kvapka vody a ja zdvihnem zrak. Až teraz si všimnem, že zo stropu pravidelne kvapká voda, asi odkedy som si sem sadla. Lenže doteraz padali do vedra na podlahe.

Pri mne je akurát barmanka, priniesla horúci sendvič nejakému zákazníkovi, tak ju zavolám bližšie.

„Pozrite sa, zo so stropu kvapká voda,“ ukážem nahor a ona sa tam pozrie. Potom pokrčí plecami.

„Hej, podložili sme vedro.“

„Ale kvapká aj na stôl.“

Pozerám sa na strop a vidím dva zdroje vlhka a flak medzi nimi. Celý strop vlastne vyzerá dosť zle. Pozriem na muža oproti, či si to tiež všimol, ale je na mobile a asi nič iné nevníma.

„Hej, viem,“ ozve sa vzdelaným hlasom, „viem, Bill, ale...“

Všimnem si, že má pekný oblek a drahé lesklé topánky.

„Hore prebiehajú nejaké stavebné práce.“ Barmanka sa tvári pokojne. „Už sme im volali. Môžete si sadnúť inam, ak chcete.“

Mala som si domyslieť, prečo je toto miesto pri okne prázdne, keď zvyšok kaviarne je plný. Obzerám sa po nejakom inom voľnom mieste, ale žiadne nevidím.

No čo, vydržím niekoľko kvapiek. Aj tak čoskoro pôjdem.

„Je to v poriadku,“ poviem. „Len som vám to chcela oznámiť. Možno sem treba podložiť ešte jedno vedro.“

Barmanka znova pokrčí plecami a pozrie na mňa. Ten výraz dobre poznám: Mne sa už končí zmena, je mi to fuk. Poberie sa naspäť k pokladnici.

„Pánabeka!“ vykrikuje zrazu muž oproti a živo gestikuluje rukou.

Musím sa v duchu usmiať. To slovo používal otec a teraz ho už počujem len zriedkavo.

„Vieš čo?“ pokračuje. „Mám plné zuby tých intelektuálov s diplomami z Cambridgea.“ Chvíľu počúva, potom dodá: „Nemalo by byť také ťažké nájsť niekoho na to miesto. Určite nie. No každý, koho mi ponúkla Chloe..., viem. Každý mi chce vysvetliť svoju múdru teóriu, ktorú pochytil na univerzite. Nechcú pracovať.“

Nahne sa dopredu, odpije si kávy a pozrie mi letmo do očí. Nemôžem si pomôcť, usmejem sa, lebo mám pocit, ako by som znova počula svojho otca, hoci on to netuší.

No tvárou sa naňho nepodobá. Môj otec bol ošľahaný vetrom, bývalý obchodník. Tento muž má tridsať a niečo a s módnou kravatou vyzerá ako profesionál. No cítim z neho rovnakú energiu, ten istý pragmatizmus, tú istú netrpezlivosť a múdrosť. Otec tiež nemal čas na teoretizovanie. Choď a konaj, hovorieval.

„Chcem prijať niekoho šikovného a bystrého, kto vie, čo je pracovať,“ pokračuje muž a prejde si rukou po vlasoch. „Niekoho, kto je z branže, kto o tom nenapísal len dizertačnú prácu. Nepotrebuje diplom! Potrebuje mať zmysel a cit!“

Nahne sa dopredu a ja si všimnem, aký je pekne opálený. Má tmavohnedé vlasy, trochu vyblednuté od slnka. Znova sa načiahne ku káve a prameň vlasov mu spadne do čela. Má výrazné lícne kosti a oči... nedá sa povedať. Svetlohnedé alebo orieškové, nazerám mu do nich lepšie. Odráža sa mu v nich svetlo a vidím aj zelené škvrny. Ako savana.

Sú podobné mojím, ale ja mám tmavohnedé. Ryan má oči ako kalifornské nebo. Mama má oči ako hlboké more. A tento muž ako savana. Dobré!

„Viem,“ povie pokojnejšie, hnev trochu ustúpil. „Takže sa znova stretnem s Chloe budúci týždeň. Určite sa na to už teší.“ Zrazu sa nákazlivo usmeje.

Akoby sa smial na sebe. Znova ako otec, ktorý bol ten najláskavejší a najmilší človek na svete, ale vedel sa zasmiať aj na sebe. Nikdy nebol neúctivý a ani sa ľahko neurazil.

„Dobre.“ Muž si posunie stoličku. „Prepáč.“ Znova si prejde rukou po vlasoch, ale tentoraz pomalšie, pôsobí to sklamane. „Nič sa nedeje. Poznáš Briony, ona je celá bez

seba... nie. Zatiaľ žiadna domáca telocvičňa. Tanyine návrhy boli fajn, je veľmi talentovaná, ale... hej. Zaplatím jej za ten čas, pravdaže... Nie, nie večerou," dodá rázne. „Faktúrou, trvám na tom.“ Niekoľkokrát prikývne. „Dobre, uvidíme sa. Maj sa.“

Odloží mobil a zahľadí sa von oknom, ako keby sa chcel trochu spamätať. Je to čudné, ale mám pocit, ako keby som ho poznala. Ako keby som mu rozumela. Keby sme neboli dvaja upätí Briti v londýnskej kaviarni, možno by som sa s ním dala aj do reči.

Lenže sme. A tak to chodí.

Takže ako typická Londýnčanka sa tvárim, že som nič nepočula, a hľadím niekam do neurčita. Muž začne ťukať do notebooku a ja pozriem na hodinky. Je 17.45, už by som mala ísť.

Vtom mi v mobile zabzučí správa a ja sa za ním načiahnem v nádeji, že je to Jake a píše mi, že Ryan je už tu. Alebo ešte lepšie, píše mi sám Ryan. No nie, pravdaže je to Hannah, ktorá mi odpovedá na správu, ktorú som jej poslala predtým. Rýchlo si ju prečítam.

Ryan sa vrátil? Myslela som, že je v LA.

Usmejem sa a rýchlo jej odpoviem:

Bol, ale je tu, živý a zdravý, a pýtal sa na mňa!!!

Stisnem tlačidlo Odoslať, potom si uvedomím svoju chybu. Dala som za tým priveľa výkričníkov. Hannah v tom uvidí nejaké znamenie. O pol minúty mi volá.

S Hannah sa priateľíme od jedenástich rokov a obe sme boli predsedníčky triedy. Hneď sme si uvedomili, že sme